

De Mysterio Eucharistie.

proper amorem suum, nequaquam fastidiant illum, & planim profundit, oblati munieribus; ipsum Deum esse, Regem, & hominem. Latro vidit illum in Cruce pendente, tamquam Reum, & agnivit eum pro Rege Galli, & terra, petens ab eo, ut aliquam sibi in Regno suo partem concedere dignaretur; & miles, cum viasset illum magno cum clamore exprimat, audacter illum Deum Filium esse refutavit. Vide, quam acuta sit fides; cognoscit Deum filium latentes, cognoscit in ligno pendentes, cognoscit mortientes. (S. Bernadus serm. 2. de Epiph.) Fides jubet nos illum adorare in his Mysteriis adeo humiliatibus; Caritas infinita, quam Deus ibi praeuluit, exinanit pro funda, ad quam Filius suis ultra fidei rediget, & excellus bonitatis, quem per humiliatorem J. C. ostendit. Sed Fides detegit J. C. in annihilatione magis incomprehensibili, videbit in Eucharistia, quae illum oculis nostris abscondit, & vocetur fidei Mysterium, quod elevatum est super sensus omnes, atque rationem. J. C. ibi praefens est, in Ecclesia parvata hac Mysteria per Eucharistici Mysterii infaustationem. P. Massor lib. 4. cap. 12. de Iesu Christo. Fejus Christi cap. 5. §. 3.

*Sagittum
humiliatum
fuit Dei Fi-
lius in hoc
Sacramento.*

Iesus Christus, ut in hoc adit Sacramento, non descendit solum de superna altitudine Dei, ulque ad extremam hominis humilitatem; sed quidquid accepit a Deo, & ab homine, ibi ad nihilum redactum est; in hoc Mysterio loquitur nobis per Regem Prophetarum: ad nihilum redactus sum per amoris excellum, propter quem oblitus sum gloria, qui amicis eram in Galo, ne vos amittereis memoriam humiliatis, quia in terris amica mihi fuit Virtus; quidquid sum, later, & aliquo modo ad nihilum redactum est in Eucharistia: ad nihilum redactus sum, & nescio. (Psalms 72.) Corpus meum, licet gloriosum, & immortale, non sufficit ibi, nisi quodam iobifibunt species Panis, & Vini, quae fera in hoc Mysterio percipiuntur, & quae infirmata sunt in natura, quibus utor, ut vos persuadeam de vi amoris mei, & desiderio, quo flagro, humiliandi meipsum in hoc Mundo, & vos excitandi ad humiliacionem mearam imitationem. Idem lib. 3.

*Dei Filius
magis hu-
miliatus est
in hoc Sa-
cramento
quam in
Cruce.*

Quantumvis parum homines ad Eucharistia Mysterium advertant animum, illis facile erit videre, Iesum Christum ibi magis, quam in Cruce, fuisse immolatum. Verum est, humilationem Dei morientis in Cruce, incussum se Angelis, & hominibus stuporem, qui integrum illis non reliquit exprimere feras tuos, ubi viderunt Calvarium rutilere Sanguine illius, & fieri theatrum opprobiorum, que ibi ille subfinitus; sed quacumque tueri humiliatio illius in ceteris Mysteriis, in Eucharistia magis profunda, atque extensa fuit; five ratione ipsius, quia, quidquid est, & quidquid habet, est quodammodo exinanit; five ratione loci, at temporis femei humiliavit se in Cruce, ubi suum consummavit Sacrificium, quod nonnunquam cum vita ipsius erat perficiendum. Calvarius Jerusalym proximus ostendit Speculum Dei, propter hominum mortuorum mortui; sed ejus humiliatio in Eucharistia, nullis circumferentia est temporis, aut loci. Pergit seipsum humiliare in Ecclesia, que in univerlum orbem effusa est, & sub finem faculorum duxata fere exinanire ceperit, ut Christiani ibi semper inventant validi argumenti illum imitandu in humiliacionibus suis, quia quidquid ibi facit, tendit solum ad coercendam hominis superbiaem, & illi inspirandam amorem humiliatis, que cum sit amica Virtus Iesu Christi, nos disponere debet ad illam recipiendum. Itaque Salvator, cum sit in statu adeo abjecto, tan ta autoritate, quanta dum vicerit, nos docuit, juber ab eo nos manutineamus, & cordis humiliare dicere: discede a me, quia misericordia tua, & humilitas certe. Idem (Marchali.)

*Fides per
Eucharistia
fecit J. C.
conjugant.*

Primum filii Dei constitutum fere per incarnationem nostra conjugant, fuit, se per Eucharistiam unire in Corpore fidelium, eaque ut ad beatam extensem unionem, quam fecit cum natura nostra, & unitaris, quam habet cum Patre; effectus admirabilis amoris Iesu, qui non potuit nobis ostendere major cum Caritate vim, atque extensem hujus amoris, quo illi primus dilexit nos, quin sperare posset aliquam a nobis grati animi vicem. Verum est, adoptionis gratiam nos cum Deo conjugare, qui illius principium est; Iesu Christo, qui per Sacrum suum eam nobis promeruit; sed non ideo minus verum est, fideles, per Eucharistia utram conjungi cum naturali Corpo Iesu Christi, quod in hoc Sacramentum recipiunt, & qui in seipsum, tantam experientur mutationem, ut videatur Jesus Christus ibi aliquam fesci extensionem incarnationis sua; nam per hoc Mysterium ille in nobis est, & nos in illo; ille vivit in nobis, & nos in illo. Idem lib. 3. §. 3.

Fides Dei

In Eucharistia collegit Jesus Christus urgentissimas causas in hoc M. f. us, quas dedit nobis ipsum diligendi, & ejus amor efferto. & cere debet, ut fentiam hanc Caritatem, & hoc beneficium proponam, quod cetera complectitur, & succedere in nobis diper. q. 22. vinum ignem, quo in hoc Mysterio ille confunditur... Nos illum am. a. diligere amore, qui aliquo modo infinitus est, & sine ter-

Paragraphus VI.

161

velo contempnemur hunc eundem Agam in throno suo glorificatum. Abbas de Jarry serm. de Iesu Mysterio.

Filius Dei in Eucharistia facit eti. quod in Calo fa- cit eti. Beatis.

Quod in Calo est Iesu Christus ratione omnium Iustorum. Hic cibus est invisibilis, quo in hac lacrimarum valle ve- seuntur, & qui illos vivere facit fide in hac vita, usque- quo haec luminis semita, qua illos in hac tenebrarum via deducit, in diem perfectam mutetur. Per transversum ho- adorabile velum, quo verus Moyses se tegit ad temperan- dum fuorum splendorum nitorem, Israelites, quantum pos- sunt, contemplantur Dei Majestatem, quin glorias suz pone- re opprimitur; & in hoc Mysterio Anima iusta captivans omne in intellectu sui sub Hugo Fidei, & sepelit illis comedendum sub velamine Eucharistici Sacramenti hunc Panem Angelorum, quem manducare debent cum il- lis sine velo in Convivio beatorum. Ecce, fratres mei, magnum illud Convivium, quo Pater famulis nobis in- struxit, ut mulceret hujus exstulti nostri labores: Homo qui- facit Canam magnam. Nostra uitur voce, ut nos ad Mentam inviter; Ministri Domini, illius nomine, dicunt; Agni Nuptias paratas esse, & convivalem Aulam patere; Ecclesia vobis sua tendit brachia, & finum suum ostendit vobis in Eucharistia; tamen Mensa Domini copiosa est, & viq. Sion lugent, eo quod non sint, qui veniant ad sol- lenitatem. *Idem.*

Mementote, Christiani, beatus illius exercitatis, qua per- cussus fuit S. Paulus eo in lapsu, ex quo prenites resurrexit, postquam peccator occidit; nubem densam operante triduo Sancti Iohannes Apostoli oculos, cum interea Iesu Christus maxima in luce revelabat illi omnia Religionis Mysteria, & effundebat omnes veritatis divitias in hoc vas electionis. Hoc prater propter accidit animabus Je- sum Christum recipientibus, cum viva fide. Spiffe ignorante, & humanae infirmitatis squamme decidunt de oculis eorum; divine veritates in beata luce illa apparent; ita ut, omnes diligunt dubitationes. Ille, non secus ac Israelites, plura fruuntur luce, cum interea Aegypti te- nebri obvolvantur. Submissio fidei eorum promeretur ipsi gratiam, que omnes dissipat nubes, & umbras; atque ille inde percipit, velut quadam beatifice vifonis speci- em, in quo Deum vident; non quidem per nebulae, & velut in nigmate, sed facie ad faciem, & qualis est. Ipse quadammodo transferuntur ad Oltia Celestis Jerusal- em, ubi colligunt sancta cum avitide guttas ex hoc volvatis torrente emanantes, quibus Deus inebriat bea-

tos in Calo, & identem consolatur iustos in terra. *Ab- bas de Jarry.*

Beatissimum Christianorum Patrum! esse in ea Religione, felicitate, Regem, & hominem. Latro videt illum in Cruce pendente, tamquam Reum, & agnivit eum pro Rege Galli, & terra, petens ab eo, ut aliquam sibi in Regno suo partem concedere dignaretur; & miles, cum viasset illum magno cum clamore exprimat, audacter illum Deum

multuplicasti magnificientiam; (Psalms 7.) sed addere possumus,

ipsum multiplicata effectum Caritatis sui, Eucharistiam instituendo; si enim in Incarnatione sui se conjunctus san- tae Humanitati sua, & natura nostra, conjunxit se fide- libus omnibus, quos pacit Corpore, & Sanguine suo, ut in illis officia beatam primi hujus Mysterii extensionem.

Spiritus Sanctus effundit in Maria finu Corpus Iesu Christi;

ille productus, & reproduxit semper, & in omnibus

Mundi locis ministerio Sacerdotum; semel concepsus fuit

in Nazareth, natu in Bethlehem, mortuus in Calvario, &

in Ecclesia parvata hac Mysteria per Eucharistici My- sterii infaustationem. P. Massor lib. 4. cap. 12. de Iesu Christo. Ser- ficio Fejus Christi cap. 5. §. 3.

Quinam requiritur amor, qui puritas, ut divinorum

hominum Mysteriorum participes efficiantur? si enim quis

accedit cum conscientia criminibus onus, bibit simile Cali-

cium Domini, & Calicem demoniorum, & fit societas cum

ipsis, qui sunt contra Deo, cui offertur Sacrificium Fili

fui, & cum Iesu Christo, qui Sacerdos est, & Victim

um.

Quinam requiritur amor, qui puritas, ut divinorum

hominum Mysteriorum participes efficiantur? si enim quis

accedit cum conscientia criminibus onus, bibit simile Cali-

cium Domini, & Calicem demoniorum. (ad Cor. 10.) Heu! plerique fideli Mundu inharentes per

maximam, majorem precipitum ex nefis voluntatis

gutum, quam in omnibus delictis, quas Iesu Christi

illius propinquum pollicitus est per Eucharistiam,

aut obliterat amori ejusdem. Illi a Mensa eius abstin- ent, & illius Calicem rejiciunt, Babylonis Calicem bici- biunt. Rex terra subditorum suorum animis demulcer- ent, ostendendo se solum illis, & si addiderit illis officium aliquod verbum, nihil ultra requiriatur, ut cogantur suum, pro illo, errorum effundere; sed si eorum quamquam eli- git fas Mensa astorem, hae est infignis gratia nota, quam amico suo valeat tribuere. Quomodo nam ipsi minime afficiunt bontate Filii Dei, ejusque humiliitate, qui non solum adhibet nos convivias, verum etiam propria Carne pacit, neque perhorrescit ingredi in stomachum nostrum propriis accusulis ad Cor nostrum, atque facilius eodem patitur? Eusebius Niemiburgius in lib. cut ri- tulus: Ambulus Iesu.

Nobis propanum in exemplum unionis, quam habe-

mus cum Iesu Christo in hoc Sacramento, unionem na-

turae cum humana natura; mirabilem hanc unionem,

qua efficit ut vere dicere valeamus, quamvis actiones na-

turae utriusque sunt adeo diversae inter se, tamen eamem

personam agere. Agamus etiam, & cogitemus, ita ut

aliquo modo verum sit, illum qui in nobis cogitat, &

operatur, esse Iesum Christum; id cogitantes sentimus

nihil nobis aggredientur esse, quod dedecet infinitam

illius paritatem, qui esse debet principium omnium op-

erum, & omnium cogitationum nostrorum. Meminimus

illius esse membra; nobis non solum tantum carnem similiem fuit, sed nos quodammodo efficeremus unum, & idem

corpus, postquam nonnunquam transfiguravit in se per vim Eu-

charistie. Idem.

Repetite antiquos illos Romae veteris Imperatores,

cum spolis captiuarum gerunt onus, trahentes Reges cur-

rii sui revictos in Urbem totius orbis principem, se

conferebant honoribus triumphi decorandi; tunc cum

forebat, quam maxime Urbis ejusdem splendor, ejusque

cives Monarchi ipsi precebedant. Spectaculum hoc,

qui nunquam magis obtulit Mundus oculis cultorum suorum,

& cujus spectatores esse cupiunt. Magnus Augustinus,

non potest comparari cum anniversario cultu, quem

adserit ecclesia.

Honor. eti. de J. C. de S. Sacrament.

Quod tamen non probabis quomodo duo haec argumenta scismatice perfracti.

1. Loquasi simpliciter possumus.

2. Quoniam in unione quam habemus cum Iesu Christo Salvatore nobiliter debemus in exemplum unionis Verbi cum humana na-

Tulus hic, quem adjiciendum putavimus Mysterium Salvatoris, esse potest duorum variorum Sermonum argumentum, quia tamen differant pars inter se, ut si aliqua illis forma tribuatur, aut modus aliquis illos tractandi adhibeat, alter necessario ad alterum referatur. Etiam agim potest de divinitate Iesu Christi, qui ostendit bontem huic fontem esse omnium magnitudinem ejus per hoc a reliquo hominibus fecerit. & infinite supra omnes meras creaturas exstallit? Similiter potest ne ferme haberi de magnitudine Iesu Christi, qui repetat fons, unde fluunt, que ipsa est Divinitas, ostendendo illam quatenus hominem Deum, esse opus eximium Potentie, Sapientie, & Bonitatis Dei; necnon omnium mirabilium ejus compendium.

Quod tamen non probabis quomodo duo haec argumenta scismatice perfracti.

1. Loquasi simpliciter possumus.

2. Multiplex Sermonum cuius Argumenti Synops.

3. Dicitur Jesu Christi probari potest per tres perfe-

ctiones, que non tantum Deo possunt convenire.

Prima est Sanctitas Vt, quae ex Confessione accep-

torum inimicorum ejus, nequit in fulpitione peccati

aliquos vocari, & talis est, ut nemo unquam innocentem

vivere potuerit, neque maiorem praefulerit cordis recti-

tudinem, neque ardorinem divina gloria cupiditatem

Ratio altera procedit ex infinita ejusdem Sapientia, qua

futura prospexit, & cordium secreta scrutatur et; nemo,

enim est, qui lucem inferni possit in hanc abyssum alteri

cuiusdam penetrabilis, nisi illi, qui ejus est auctor.

Tertia procedit ex infinita ejusdem testimatione, qua

persuadebat veritatem ipsius testimationis; videlicet actiones

ejus esse irreprochabilis, & prorsus sanctas, atque, ut

causa ab effectis judicium ferendum est, debentur a vita,

& actionibus ejus Sanctitate inferre, ipsum esse justum,

principice cum publicis illos provocaverit, ut ipsum argu-

ent de peccato: ita dicit illis, postquam eis facultatem

quod homo probitas minus probat non auctor est pro-

ficeretur, cum pericolo, quod aderat, ut mendacii redargue-

retur, & deprehenderetur gravissimum omnium impietatem,

procul, cuiusmodi est, sibi non supremum cultum vindicare, uni dumtaxat debitum Divinitati.

O 3 Pro.

Pro puncto primo dicere possumus, cum Salvator fa-

Henry Bibl. Conc. Thol. de Myster. Tom. II.

toxiidem nihil coram ipso; ita ut, creature humilitas refiliatur super ipsum Deum, & infirmitas Entium creatorum tributatur Deo, & nihil essentia nostra finit, & coarctata in Deum relabatur. Humiliatio, iterum dicam, quae non potest melius exprimi, quam nomine exinanitionis. Ad monstruofam hanc autem humiliacionem attollendam, jure ipse Apostolus afferit: Deum Patrem suum impostruisse illi Nomen super omne Nomen, & dedisse illi dignitatem, & ordinem superiorem rebus omnibus creatis, & quia inveniatur formam servi, constitutus fuit Dominus, & universorum Imperator; & quia se creaturam fecit, occupat locum super creaturas omnes possibilis, & excogitabile: dominus illi Nomen, quod est super omnes Nomina, & proprie tem prema hanc magnitudinem, oportet, ut in Nomine Iesu omnes genitio faciat, Calefum, terrofum, & infernum.

Alterum, in quo hic Salvator humiliatus est, fuit ratione loci, quemadmodum ille nos docuit. Humilitatis Causa, novissimum locum eligendum esse, iisque immorandum, ut qui nos ad convivium invitaverit, majorem conferat honorem, jubendo nos altius ascenderet, & collocando nos eo in loco, qui maxime decet meritum nostrum.

Hoc illud est exemplum, quod Dei Filius dare voluit nobis; postquam enim reliquit Calum, ut cum hominibus permaneret, receptus fuit, tamquam ignotus, locum non habens, in quo habitat, coactus in stabulo nasci, & tunc vita sua intervallo, ne angulum quidem terra possidens, cuius dominium obtinere; denique, cum ad humiliacionem suam cumulans descendisset, nique, ad terra centrum, post mortem, non habens locum humiliorum, ascendit; quenam admodum Apostolus animadvertisit: quis est qui ascendit, nisi qui descendit primum in inferiores partes serae? (Ad Ephes. 4.)

ex quo mox inferi, ipsum elevatum fuisse uique ad verticem omnium Calorum, & postum fuisse ad dexteram Patris. Hic locus est, quo rebellis Angels, per noxiom ambitionem, voluit ascendere, sed qui debetur illi tantum, qui extremum tenet locum in terra; ita ut, hic Deus homo, qui in Mondo novissimum elegit sedem, tamquam omnium novissimum, nunc teneat primum Empirei solum, qui distinguitur ab Angelis, & hominibus.

Tertium illud, in quo Salvator seipsum in hoc Mondo dejecto, & humiliavit, est in honore, & exaltatione sua, cum perpetuus fuerit teterima opprobria, calumnias contumeliosissimas, injurias, improperia, tristiones, & quaes indignissima. Traductus fuit, tamquam fedelitus, nebula, Iycophanta, & nequam, cui ester confimetur cum demoniis. Ita illi iniiciuntur traduxerunt coram hominibus, auferentes illi antea famam, quam vitam, verum dicamus etiam, humiliacionem hanc, que procil dubius est maxima, esse modo fontem maximae glorie sua, quoniam Nomen eius fertur quocunque eis Divinitatis pretio est, nullia in honore illius templi extrahuntur, omnia apie riuntur ora ad praedicandam gloriam suam, & postquam contemptus fuit, & habuit tamquam terra vermis ab omnibus populis, nunc tamquam verus Deus adoratur; honor, gloria, magnitudo, quam Calum, terra, Angeli, & homines summa cum reverentia, & co, quem illi debent grati animi sensu promulgantur. Regi seculorum immortali, soli Deo honor, & gloria. (1. Ad Tim. 1.)

PARAGRAPHUS II.

Fontes, unde pergit rerum copia, & Autores, de hoc argumento tractantes.

*S*ancti Pa- **A**nctus Augustinus lib. 1. de Trinit. cap. 4. probat Iesum Christum fuisse formam Dei, & formam servi, sine coniunctione, & perturbatione.

Idem lib. 2. de actis cum Peccatis ostendens aequalitatem Patris, & Filii in persona Iesu Christi, docet hunc, excepto peccato, esse hominibus parem.

Idem lib. 6. contra Felicitum cap. 10. enumerat perfections Dei, quas Jesus Christus possidet, tamquam Deus, & perfections humanas, quae in persona ipsius divinitate fuerunt.

Idem Epis. 102. ad Ecclesiastum, loquuntur de idiomaticum communicatione, & usus communis similitudine Sermonis explicat, quomodo dici possit, Deum fuisse crucifixum.

Idem, in tractatu suo in S. Joannem cap. 16. verba illa, Pater, & ego unus sumus.

Idem in Joannem serm. 3. ostendit Iesum Christum possum non esse, per omnipotentiam, nam in ipsa Cruce oftendit se esse Deum.

Idem serm. 110. in Joannem, fuisse agit de Iesu Christi Divinitate, & serm. 118. explicat, quomodo, Verbum Divinum se humiliaverit, ut nos attolleret.

Idem serm. 213. de diversis, explicat, quomodo Iesu Christus fedeat ad dexteram Patris.

Idem serm. 45. probat Iesum Christum esse caput Ecclesie.

Idem serm. 110. in Joannem, fuisse agit de Iesu Christi Divinitate, & serm. 118. explicat, quomodo, Verbum Divinum se humiliaverit, ut nos attolleret.

Idem serm. 213. de diversis, explicat, quomodo Iesu Christus fedeat ad dexteram Patris.

Idem serm. 4. *Adventus*, praelaram habet hypothosum Majestatis Iesu Christi in gloria, quam possidet.

Idem

Paragraphus II.

Idem form. 65. in *Canticis* explicat, quomodo illud intelligendum sit, Iesum Christum fedeat ad dexteram Patris.

Idem form. 2. de *Epiphani*, habet examinam descriptionem Iesu Christi in Incarnatione, in die Iudicii, & in gloria.

Idem form. 63. in *Canticis*, rationem reddit, cur Pater dedit Filio potestatem judicandi.

Idem form. 59. in *Canticis*, probat Salvatoris Divinitatem ex locis veteris, novique Testamenti; & deinde alius rationibus, quae afferri possunt contra Socinianos, & alios hereticos.

P. Petrus, de *Incarnatione* afferit sententias, & auctoritates Parvum in hoc argumento.

P. Theophilus Renaud lib. de *Deo Homine*, agit de his, quae pertinent ad hoc argumentum.

Maranda Tom. 2. *Theologia sua Gallica*, ostendit Iesum Christum esse verum Meliam contra Judeos, & citat omnes Scripturae locos, & omnes rationes, quae totidem sunt demonstrationes.

In tractatibus Evangelicis Patris Grand Amy de *summis Christi gloriis*, non agitur solum de Divinitate Iesu Christi, sed etiam de magnalibus ejus, & iis, quae spectant ad gloriam Hominis-Dei.

Mathias Faber in *febo Nativitate* Oratore explicit titulos, & elogia, quae Messia ab Isaia Propheta referuntur.

Molinier in *quadraginta formis pro Sabbatho* 1. ostendit Iesum Christum esse lumen Mundi.

P. Dozenne editit Librum, qui inscribitur: *Divinitas Iesu Christi*, per operam sua, ubi fuisse exponit, quid nobis adhuc potest sublimem ideam magnalium, & perfectionum illius divinarum.

Arias in parte prima Libri de *Imitatione Iesu Christi*, agit de bonis, quae habemus in Iesu Christo Redemptore, & Rege nostro, ubi in tractatu 3. agit de eodem, tamquam Salvatore, & Mediatore; & tractatu 5. de eodem, tamquam Magistro, Legislatori, & Patre.

P. Sainte jure lib. de cognitione, & amore Domini nostri exp. 5. loquitur de infinitis perfectionibus Divinitatis ejusdem.

P. Daniel Beguin, de veritate Divinitatis Christi.

P. de Argentano Cappuccinus, in lib. de magnalibus Iesu Christi, & Hominis collat. 18. loquitur de thefauoro gratiarum Iesu Christi. Colas. 8. ostendit ingressum illius in Mundum, quamvis abjectum, Divinitatem illius patescere; colas. 9. ipsum, ab incububus probante se Deum, esse regnante super Reges: in 13. ipsum, ubi ceperit se in Mundum producere, per perficita deinde fuisse divinitatis argumenta: in aliis, doctrinam suam ostendit infinitam esse Sapientiam; in 1. rationem, qua suam confituit Religionem, probationem esse suae divinitatis: in 16. miracula ipsius palam ostendere, ipsum esse Deum; in 20. ipsum effundens divina sua lumina in Mundum, hoc ipsum probare; in 22. verba facit de thefauoro infinito meritorum ipsius.

Cardinalis de Berulle institutor Festivitatis magnalium Iesu, fatis diges hoc argumentum pertractavit.

P. Dorron Oratori Sacrorum librum editit, cui nomen: *Iesus Christus in Scripturis, secundum interpretationem Patrum*, habet multa, quae ad hoc argumentum pertinent, non secus ac Pater Bourgovia, ejusdem Congregationis in meditationibus.

In duobus *Spirituallis* P. a Ponte cap. 10. Sermo est de Mysteriis Salvatoris, secundum humanitatem.

P. Crastit in aliquotis in *Adventum* alioz. 21. agit de perfectionibus Animae Domini nostri, & in 22. de gloria Humanitatis sancte sue.

P. Maria in *soliudine* loquitur de perfectionibus, & magnalibus Domini nostri, in quantum illum dignum efficiunt omnibus affectibus nostris.

Boudinius de *Gloria Christi*. His liber habet animadversiones, quae magnam tribuant ideam gloriae, & magnitudinis hominis-Dei.

Liber, cui titulus: *Christianiana Sapientia* c. 5. & seq. ostendit, quid sapientia jubet, nos credere de Iesu Christo. Hujus auctor est Guilleminot.

Ad Angelos dicit: qui facit Angelos suos spiritus; ad Filium unum, subuenit unus Deus in faciem facili, virgo agnita, virgo Regi ruit.

Jesus, subueniens oculi, dicit: Pater, venit hora, clarificabit filium tuum, ut Filius tuus clarificet te, Joann. 17.

Sicne dedit ei perfractum omnis carnis, ut omnes, quod defecit ei, dat ei Vitam aeternam. Ibidem.

Hoc est Vita aeterna, ut cognoscant te Deum verum, & quem misericorditer Iesum Christum. Ibidem.

Ego te clarificavi super terram, opus consummavi, quod dedi mibi, ut faciam. Ibidem.

Et nunc clarifico me in Pater apud remansum clarissimum, quoniam habeo, primumque Mandatum, apud te. Ibidem.

Ecce Virgo concepit, & parer nobis Filium, & vocabunt eum eum Emmanuel, quod est interpretatum; nobiscum Deus.

Iacobus 7. & Matth. 1.

Ecce Vox de Cœli dicens: hic est Filius natus dilectus, in quo mihi bene complacui. Matth. 3.

Tu es qui venuisti et, ut alium expectavimus? & respondens Iesum misericordem, emisso renunciare Joanni, quis audibit, & videbit: Gaci videt, claudi ambulans. Idem cap. 11.

Respon-

Pro secundo puncto, quod continet secundum probatum Divinitatis Domini, qua desumitur ex scientia ipsius, per quam cognovit prefens, & futurum, & cordium secreta revelavit; certissima cognitione praevidit eventus, non nisi post plura secula futuros, quo omnino ex hominum pendebat arbitrio. Hoc cognoscere, & penitiora sperare intentiones, hec fuit illa, super quae Deus expandi velum humanæ menti impenetrabilis, & cognitionem quorum sibi unice Deus referavit. Nam, quod attinet ad futurum, nonne Scriptura palam profeta est, hunc esse divinitatis characterem? *annuntiate nobis, quae res uenient, & dicemus, quod dicit eis vos.* (Ezecl. 41.) Ubi vero agitur de secretis cogitationibus, atque intentionibus; nonne Apostolus in hoc constituit proprium Dei Sapientiam? *omnia nuda, & aperta sunt ostendit;* (ad Hebr. 3.) inde igitur erui haec illatio potest; illam, qui novit, praedit, revelavit, quid uni dumtaxat Deo cognitum est, esse vere Deum; ita quod haec est proprietas Personæ fui, illa Invenitam Sapientiam, Verbum divinum, Patris æterni cognitionem; id est nichil nisi in cogitatione eius. Verum est, aperiti Deum nonnulla fecerat aliquibus Sancis novæ Legis, & aliquibus Legis antiquæ Prophetis; sed hi Propheta, & Sancti confitebantur, se recipisse haec lumina a Deo, præterquam ad aliquos dumtaxat eventus coarctabantur; cum lumina Salvatoris ab ipso procederent, & sicutem aeterno Patre receperint, communicata fuerint illi cum ipsa natura, eidemque communia erant cum illo, & preterea se extenderant ad objecta omnia; ita ea, que Prophetae de illo prædicterunt, & ea, que ipse prædictit, & detinet per se, ex quælibet probant illius Divinitatem. *E/ in fine Partis, ipse narravit.* (Joann. 1.)

Pro tertio puncto: Supremam videlicet J. C. Potestatem super naturam universam, invictam esse Divinitatis sua probationem, & intensissimos glorias, Nominisque sui initios confessi hunc probatum: protector, quantum est magis evidens probatio veritatis Dei? haec est adaptissimum operum eius, quo nonnulli omnipotenti manu ferri potuerunt. Tales sunt Cali, clementa, torquata admirabilis Ordo, quem in natura videmus. Quanvis divina revelatio fuerit necessaria ad cognoscendam J. C. Divinitatem; videatur nihilominus ipse hoc probare valuisse ex pacto, quo omnem auferre omnis dubitationis eius. In unum igitur colligamus illius perfectiones, id est elegia omnia, & quicquid magnum excogitari potest in Iesu Christo, uno verbo dicens, haec Deum hominem esse, non quod contendam persuadere vobis, per omnes probationes, ex Fide, ac Theologia deproprias, vel per omnia testimonia Cali, ac terra, omniumque creaturarum; sed ut vobis ostendam.

IV. Quod pertinet ad magnalia Iesu, instituti potest justus, & eloquens sermo in illa S. Pauli verba: *denavit illi Nomem, quod est super omnes Nomem:* (ad Philipp. 2.) ostendendo, Patrem eternum coronante ipsum gloria, & quod est super omnem gloriam, dando illi Nomen, quod est super omne Nomen. Pro hoc argumento, supponendum est, ad hoc, ut vera producatur gloria in aliquo, quicunque tandem illi sit, tria simul requiri. 1. Illum verum habere meritum, quo spectabilis haec; 2. Meritum hoc cognitum est, & ab omnibus in precia haberi. 3. Precium hoc laudibus excipi, quæ probent judicium amplius, quod passim fiat. Sed ad ingentem hanc gloriam producentiam, meritum esse debet, non vulgare, & distinctum. *A&stigmatio,* quæ de illo habetur, concipi debet multa cum sapientia, & iustitia; & laus debet æque esse magnifica, & irreprehensibilis. Sed ubinam inventemus tria haec, & solidiora, & fulgidiora, quam in Persona hominis-Dei, qui complectitur quicquid refugit in Cœatore simul, & Creatura? Ostendendum ergo est, tria haec inventi in Iesu Christo eo modo, qui illum non solum attollit super omnes homines, verum etiam super omnes sublimiores intellectus, & creaturas possibilis. Videamus ergo.

1. Quonodo Iesu Christus possideas meritum, quod debet Personam hominis-Dei, accipentes hoc meriti vocabulum, non in arcta significacione, quo nonnulli virtutis conveniat, sed extendentes illud ad ea omnia, quæ jure honorem merentur, & complectuntur qualitates reverentia dignas, perfections, & privilegia nature, tum divine, cum humane, munera, gratias, &c. quæ tamen ad certa capita redigenda sunt, ne argumentum nimis late patens fecit impediat.

2. Quonodo æquo jure sibi adeptus est in terris astimationem, qui responderit dignitatibus tantu hujus meriti, seu per virtutes, sanctitatem, & innocentiam vitæ, seu propter magnitudinem operum, propter quæ habetur, tamquam magnus Propheta ab aliis, ab aliis vero veluti Messias promiuit, & tot facilius expectatus; necnon ab Ethniciis ipsi, tamquam vir minime vulgaris.

3. Quonodo, quanvis illum tertium surerit invidia, ille sibi conciliavit non solum laudes, & plausus Populorum, sed elogia minima huic astimationi paria, idque ab omnibus genibus, & maximis Mundi totius ingenis.

III. Ut nobis inquit aquam instituimus ideam Magnalium Iesu Christi, hic considerandus a nobis est ratione Dei Patris fui, ratione hominum generatim, & ratione habita Ecclesiæ fui.

Quoniam titulus, & qualitas, quam Filio Dei tribuit Apolustus, cum illum vocat omnium creaturarum Caput, & Ecclesiæ potissimum, *ipsum dedit Caput super omnem Ecclesiam.*

Quoniam, inquam, hic titulus partem dumtaxat constituit diesbus, postquam in lucem editus fuit ab illis Regibus ipsiis, qui ad eum colendum accesserunt: *ubi est, qui natus est, Rex Iudeorum.* Nomen, quod profecto renuit, dum vivere, ita ut fugam capere voluerit, cum sibi imponeatur, quod tamen confessus est coram Pilato: *tu es Rex Iudeorum: tu dicas.* Nomen, ac titulus, quem illi deculerunt per irrationem Judæi; sed qui, illis invitatis, impositus fuit Crucis, non sine maneficio Mysterio, ut inter ignominiam mortis sua, gloria coronaretur, ut inquit Apostolus: *Vidimus Iesum per Passiones, gloriam, & honor coronatum.* Modo tandem Rex gloria vocatur, quoniam Calum, ac terra perfundit, die triumphalis ejusdem Ascensionis: *quis est iste Rex gloria?* Titulus magnitudinis simul, & gloria; quoniam, & merces illi meriti fui, & signum elevationis tua, usque ad altitudinem magnitudinis apicem, qui est finis ad dexteram Patris, ubi angelicus, humanique adorationibus decoratur. Per vos igitur licet mihi concinnanti elogium magnalium divini hujus Hominis, illa omnia complecti sub titulo Regis, & Domini universorum. 2. Qualitas, quæ ad illum pertinet, jure divinæ Nativitatis; cum enim sit Filius æterni Patris, eique per Sapientiam, Potestate, Majestate; eadem habet auctoritatem, camdemque possideret magnitudinem, quam confiteri debemus adorationibus, reverentii, & obsequiis.

2. Rex est; & possidet per electionem hoc Nomen. Cum omnes creatura, Angeli, & homines, Calum, & terra, ultra semet subjecerint legibus suis, simulae dignitas, meritum, finis, propter quem misericordia fuit, innoverunt. Nam, quoniam Regnum illius non fit de hoc Mondo, quippe quod proflus est Spirituale; tamen per universum Mundum se extendit; nam Ecclæsa, quæ proprie eius dicitur est, effusa est quoque sine ullis locorum finibus, sine ullis personarum exceptione; quoniam ipsis Reges terre illi subdit fuit, & fine illud durationis limite, quoniam aeternum est Regnum ipsius. Verum est, hanc electionem proprie loquendo, non tantum ex parte hominum, quam ipsius, esse profectam, ut regnet aeternum cum illo in Cœlo post hanc vitam. Sed huic apposita est conditio, videlicet, si in hac vita illi fidèles fuerint; igitur nostrum est videurus ex hoc numero sumus; an potius sumus rebellis subditani clamantes cum Iudeis; *nolumus, haec regnare super nos.* Illum quidem cum Regem nostrum elegimus, & per baptismum facti sumus subditi illius; sed hoc accidit, postquam ipse elegit nos; & nisi fidèle illi servierimus servitutem in finem usque, nonquam erimus ex numero electorum eius, ad cœlestem hereditatem.

3. Tertio in loco Rex est alio titulo, videlicet per adquisitionem, eo quod eruit deum imperium, Idolorum cultum exterminavit, novam Religionem instituit, novam Legem Mondo irrogavit, & Mundū faciens mutant, efficiens, ut mutaret Regem, & Dominum.

Sermo de magnalibus Iesu aliter, ac simpliciter enteri VIII.

1. Iesum Christum, magnum esse per se, ac per naturam suam, quia Deus est, & consequenter infinitus in omnibus perfectionibus, vel potius quia est ipsa magnitudo eius, qui est debet in Capite, inventum in Salvatore, quatenus Caput nostrum est; hoc nos docet Apostolus, per hanc verba: *in ipso habitat omnis plenitudo Divinitatis corporalis.* (Ad Coloss. 2.) Plenitudinem divinitatis in illo habitate, & consequenter fontem omnium perfectionum; & cum dicit omnem nihil excipere, cum dicit plenitudinem, intelligit, illum non recipere gratiam, vel Spiritum Sanctum in mensura, quemadmodum alii receptorum; sed tantum, quantum capere poterat. Denique cum addit corporales, intelligit, ipsam illum possidere, tamquam Deum hominem, cum plenitudo haec debet eripi illi; quia, quatenus Caput nostrum jugi influxu illum effusus erat in membra. 2. Tertia Capitis proprietates est, effundere in membra vim, poterat, & virtutem agendi, cum motu, & vita. Hoc in sensu, S. Joannes afferit, *In carnatum hoc Verbum, tamquam Caput nostrum, communicare nobis gratias, virtutes, & omnia supernaturalia bona, de quibus unicæ queruntur: de plenitudine ejus nos omnes acceptimus.* Facile est hinc elicere fructus, & illationes.

Pro parte altera. Si talis est relatio inter Caput, & membrum, ut omnis illius communia sint; necessario consequitur unus dignitatem esse gloriam alterius: & sicuti qualitas capituli ostendit incomparabilem magnitudinem in Verbo Incarnato, reciproce ajo, universam, veraque hominum gloriam, & magnitudinem esse adhaerere illi, quatenus membrum. 1. Quia per hanc unionem contractum est cum illo affinitatem, quæ quadam in sensu, atrollit nos super Angelos hac prærogativa destitutos. 2. Quia haec affinitas nobis tradit medium adquirere per gratiam nature similitudinem. 3. Quia in virtutem hujus unionis sequitur Caput nostrum in gloria, ubi illi similes erimus, per unionem transfigurarem, atque divinam.

VII. Sicuti in hoc Mondo nihil agnoscimus majus, augustius, venerabilis Regis nomine, & regis dignitate; ratius sum, me non posse nobilorem, & aquiloni vobis adstrinere idem magnalium Iesu, quam vobis illum exhibendo, tamquam supremum Cali, terraque Regem. Hoc Nomen illi tribuit Scriptura, cum celebrare vult dignitatem ejus titulo fatis dominantium: Nomen, quod Angelus distincte declaravat Sancta ejusdem Parenti, eo momento, quo nasciebatur ei Altissimi Filium ex illius utero nasciturum. Et erit magnus, & dabit illi Deus sedem David-Patris fui, & regnabit in Domino Jacob in eternum. Hic honoris titulus datus illi fuit pa-

Readhuc integra, videbor fortasse vobis, Auditores Christiani, viam arripere longe oppositam consilio, quod mihi est ad vos loquendi de magnalibus Iesu, si initium igitur ex ejusdem humilitationib; sed, cum mihi proponerem sequi Apostolum, quo nemo follicitus gloriam quævit hominis-Dei, in hoc eloq. insitudo; & cum aliud de Salvator ipse nobis tradidit pro regula, & vera gloria fundamento humilitationem, & humilitatem: *Omnis, quæ se humiliat, exaltabitur;* reor non posse me axiorem affirme supremus ipius Iesu Christi elevationis mensuram, tributum nobis haec legem metiendi gloriam, quam Iudicium ferendo de gloria sua, ex ipsis humilitatione, & dicendo cum eodem S. Paulo: *humilitas semper est, propter quod Deus exaltavit illum, & donavit illi Nomen, quod est super omnes Nomem.* (Ad Philipp. 2.) Ut hanc veritatem in lucem proferamus, scindendum est. Iesum Christum fenerum humilitate tres ob causas, quæ fuerunt totidem fuit magnitudinis fontes. 1. Humilitate in persona sua faciens se hominem, & se in rerum creaturarum ordine constitutus, que humiliatio tanta fuit, & tam profunda, ut Sanctus Paulus illum *exanimatum vocare non dubitaverit: exanimavit semper formam servi apostoli.* Non quod Deus esse cœlaverit; nam quoniam Deus, qui constituit se in gradu Entium. Creatorum, que fuit pa-

Respondens Simon Petrus dixit: tu es Christus Filius Dei vivis; respondens autem Iesus dicit alii: beatus es Simon Bar-Jona; quia caro, & sanguis non revulsavit tibi; sed Pater meus, qui in Cœlo est. Idem cap. 16.

Eccles menses lucida obumbravit oculis, & ecce vox de nube dicens: hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, audire illum. Idem cap. 1.

Adjuro te per Deum omnium, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius Dei vivi; dicit illi Iesus, tu dixisti. Idem cap. 26.

Centurio autem, & hic, qui erat cum eo, viso terroru, & his, qui stebant, timuerunt valde, dicens: vere Filius Dei erat iste. Idem cap. 27.

Respondens vero Iudai: ab uno eorum, ut lapidamus, sed de blasphemia; & tu homo cum sis, fuis teipsum Deum. Idem cap. 10.

Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi; si autem facia, & non vultis credere, operibus credite, ut cognoscatis, & credatis, quia Pater in me est, & ego in Patre. Idem cap. 10.

Ait illi, uelque Dominus, ego credidi; quia tu es Christus Filius Dei uolui, qui in hunc Mundum venisti. Idem cap. 11.

Si opera non factem in eis, quae nemo alias fecit, peccatum non habentur; nunc autem, & videamus, & edemus, & me, & Patrem meum. Idem cap. 15.

Respondens Thomas, & dicit ei: Dominus meus, & Deus meus. Idem cap. 21.

Li figura suo, qui factus est ex semini David. Ad Rom. cap. 1.

Nam ergo impossibile erat lege, in qua infermabatur per eum; Deus Filium suum misericorditer in misericordiam eamis peccati, & do pietato damnauit peccatum in eam. Idem cap. 8.

Quoniam Pater, ex quibus est Christus, secundum carnem, qui est super omnia benedictus in seculo. Amen. Idem cap. 9.

Quoniam quidem Deus erat in Christo, Mundum reconcilians sibi. Idem cap. 5.

Et ubi venit plenior temporis, misericordia Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege. Idem ad Galat. cap. 4.

Quia, cum in forma Dei esset, non rapinans arbitrio est, esse

se aequali Deo. Ad Philipp. cap. 2.

Quia in ipso habitat omnis plenior Divinitatis corporalitas. Idem ad Colos. cap. 2.

Apparet enim gratia Dei Salvatoris Domini nostri Iesu Christi. Idem ad Titum cap. 2.

Madifaram, multique modis ultim Deut loquens Patribam in Propheta, novissime diebus istis nobis lacrima est in Filio suo. Ad Hebreos cap. 1.

Sicut, quoniam Filius Dei venit, & dedit nobis sensum, ut ipso verum Deum, & sensus in evo Filio eius: hic est verus Deus, & non aliis. Joann. 1. Epistola cap. 5.

Et unde hoc mihi, ut uenire ad eum in me? Lucas cap. 5.

Natus est nobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus in abitate David. Lucas cap. 2.

Et vox facta est de nube, dicens: hic est Filius meus dilectus, ipsum audire. Lucas 9.

Dixerunt ergo omnes: en ergo et Filius Dei qui ait; vos dicitis, quia ego sum. Idem cap. 22.

In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum... & Verbum Caro factum est, & habitavit in nobis, & simus gloriam eius; gloriam quam Unigeniti a Patre, plena gratia, & ueritatis. Joann. 1.

Respondebat ergo Simon Petrus: Domine ad quem ibimus? Verba Vita eterna habes, & nos credimus, & cognovimus, quia tu es Christus Filius Dei. Idem c. 6.

Tu credis in eum? respondit ille, & dicit: quis ait, Domine, ut credam in illum? & dicit ei Iesus, & videlicet, & qui loqueris tibi eum? & ille ait: credo, Domine, & procedens adoravit eum. Idem cap. 9.

Et ex Boheem terra Iuda, nequaquam minima es in Principibus Iuda: ex te natus erit Deus illa, qui regas Populum uocum Israel. Matth. 2. & Michez. 5.

Ereto ergo mittit Angelus meum, & preparabit viam ante faciem meam, & statim uenies ad tempus Sanctorum sumum Dominum, quem vos queritis, & Angelus Testamenti, quem vos uolatis. Malach. 3.

Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te, posuisti a me, & dabo tibi genitores hereditatem tuam, & possidem tuam terram terra. Psalm. 2.

Parvulus natus est nobis, & Filius datus est nobis, & factus est principatus super humeros ejus, & vocabatur nomen ejus admirabilis, confitillitus, Dux fortis, Pater fructu facili, Princeps Paris. Italia cap. 9.

Dixit Dominus Dominu meo, sedes a dextris meis, &c. Ps. 109.

Anno Luciferum genuit se. Ibidem.

Quid uobis idem de Christo, cuius Filius est? dicens ei: David, ait illis: quomodo ergo David in Spiritu vocat eum Dominum? dicens: Dixit Dominus Dominu meo, sedes a dextris meis; & ergo David vocat eum Dominum, quoniam filius ejus est?

Matth. 22.

Talem habemus Ponitorem, qui confedit in deuota sedis mea, respondens autem Iesus dicit alii: beatus es Simon Bar-Jona, quia caro, & sanguis non revulsavit tibi; sed Pater meus, qui in Cœlo est. Ibidem cap. 16.

Eccles menses lucida obumbravit oculis, & ecce vox de nube dicens: hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui, audire illum. Idem cap. 1.

Adjuro te per Deum omnium, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius Dei vivi; dicit illi Iesus, tu dixisti. Idem cap. 26.

Centurio autem, & hic, qui erat cum eo, viso terroru, & his, qui stebant, timuerunt valde, dicens: vere Filius Dei erat iste. Idem cap. 27.

Respondens vero Iudai: ab uno eorum, ut lapidamus, sed de blasphemia; & tu homo cum sis, fuis teipsum Deum. Idem cap. 10.

Si non facio opera Patris mei, nolite credere mihi; si autem facia, & non vultis credere, operibus credite, ut cognoscatis, & credatis, quia Pater in me est, & ego in Patre. Idem cap. 10.

Ait illi, uelque Dominus, ego credidi; quia tu es Christus Filius Dei uolui, qui in hunc Mundum venisti. Idem cap. 11.

Si opera non factem in eis, quae nemo alias fecit, peccatum non habentur; nunc autem, & videamus, & edemus, & me, & Patrem meum. Idem cap. 15.

Respondens Thomas, & dicit ei: Dominus meus, & Deus meus. Idem cap. 21.

Li figura suo, qui factus est ex semini David. Ad Rom. cap. 1.

Nam ergo impossibile erat lege, in qua infermabatur per eum; Deus Filium suum misericorditer in misericordiam eamis peccati, & do pietato damnauit peccatum in eam. Idem cap. 8.

Quoniam Pater, ex quibus est Christus, secundum carnem, qui est super omnia benedictus in seculo. Amen. Idem cap. 9.

Quoniam quidem Deus erat in Christo, Mundum reconcilians sibi. Idem cap. 5.

Et ubi venit plenior temporis, misericordia Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege. Idem ad Galat. cap. 4.

Quia, cum in forma Dei esset, non rapinans arbitrio est, esse

se aequali Deo. Ad Philipp. cap. 2.

Quia in ipso habitat omnis plenior Divinitatis corporalitas. Idem ad Colos. cap. 2.

Apparet enim gratia Dei Salvatoris Domini nostri Iesu Christi. Idem ad Titum cap. 2.

Madifaram, multique modis ultim Deut loquens Patribam in Propheta, novissime diebus istis nobis lacrima est in Filio suo. Ad Hebreos cap. 1.

Sicut, quoniam Filius Dei venit, & dedit nobis sensum, ut ipso verum Deum, & sensus in evo Filio eius: hic est verus Deus, & non aliis. Joann. 1. Epistola cap. 5.

Et unde hoc mihi, ut uenire ad eum in me? Lucas cap. 5.

Natus est nobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus in abitate David. Lucas cap. 2.

Et vox facta est de nube, dicens: hic est Filius meus dilectus, ipsum audire. Lucas 9.

Dixerunt ergo omnes: en ergo et Filius Dei qui ait; vos dicitis, quia ego sum. Idem cap. 22.

In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum... & Verbum Caro factum est, & habitavit in nobis, & simus gloriam eius; gloriam quam Unigeniti a Patre, plena gratia, & ueritatis. Joann. 1.

Respondebat ergo Simon Petrus: Domine ad quem ibimus? Verba Vita eterna habes, & nos credimus, & cognovimus, quia tu es Christus Filius Dei. Idem c. 6.

Tu credis in eum? respondit ille, & dicit: quis ait, Domine, ut credam in illum? & dicit ei Iesus, & videlicet, & qui loqueris tibi eum? & ille ait: credo, Domine, & procedens adoravit eum. Idem cap. 9.

Et ex Boheem terra Iuda, nequaquam minima es in Principibus Iuda: ex te natus erit Deus illa, qui regas Populum uocum Israel. Matth. 2. & Michez. 5.

Ereto ergo mittit Angelus meum, & preparabit viam ante faciem meam, & statim uenies ad tempus Sanctorum sumum Dominum, quem vos queritis, & Angelus Testamenti, quem vos uolatis. Malach. 3.

Dominus dixit ad me: Filius meus es tu, ego hodie genui te, posuisti a me, & dabo tibi genitores hereditatem tuam, & possidem tuam terram terra. Psalm. 2.

Parvulus natus est nobis, & Filius datus est nobis, & factus est principatus super humeros ejus, & vocabatur nomen ejus admirabilis, confitillitus, Dux fortis, Pater fructu facili, Princeps Paris. Italia cap. 9.

Dixit Dominus Dominu meo, sedes a dextris meis, &c. Ps. 109.

Anno Luciferum genuit se. Ibidem.

Quid uobis idem de Christo, cuius Filius est? dicens ei: David, ait illis: quomodo ergo David in Spiritu vocat eum Dominum? dicens: Dixit Dominus Dominu meo, sedes a dextris meis; & ergo David vocat eum Dominum, quoniam filius ejus est?

Matth. 22.

Paragraphus III.

Ita innocentia cum Justitia originali, cum luminibus spiritus, & restitudine cordis, quae illum efficeret, ipsius divinitatis imaginem: Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem nostram. Sed similitudo, quae inventur inter Adam, & Iesum Christum, qui a S. Paulo vocatur fecundus Adam, huc est, videlicet Deus deliberaffe, & consilium cepisse, antequam utrumque produceret: utrumque opus esse manum Dei; Alterum quidem sine Matre genitum, alterum sine patre carnali: utrumque repletum Scientia, & Sapientia, quamvis diverso in gradu; utrumque Dominus, & supremus Mundus hujus simile dominatores; alterum quidem, ut esset humani generis caput, alterum ut ejusdem est reparator.

Quoniam omnes homines corrupti essent sub finem eternam diis suis prius huius Mundi, Creator tamen inventus inter tota specie serafinorum, & cherubim viro, hominem hujus ad finem, quem figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatus cum patientia, quae significat ardentia vota, cum quibus expeditius fuit ille, qui vocatur: desideratus gentium, & expectatio faculum:

missio disperasperatus Ceteri, & ipso venires. (Isaia 64.) Nativitas illius vix promissa fuit Abraham, cum facta fuit objectum Fidei sue; auxiliu Iustitiae eius, & dignum fecit, qui pater fidem, & amorem, & caritatem, & arcum ab illa adificat, aque prophetae mediatores hominum apud Deum, & Mundum per peccatum perditi reparare; ali denique animadverterunt, nihil esse in Sancti hujus hominis vita, quod non sit figura vita Salvatoris. Non venit in Mundum, nisi cum hominum nequitia ad extremum usque finem inleverat; ita ut, paucis exceptis, non esset in terra vir aliquis, cuius cor, & cogitatio, ut Scriptura inquit, erat prona in malum. Ubi natus est a Patre Lamec, appellatus fuit Noe, & ab eodem summo latitudo cumulo dictum fuit: ecce puer, qui confabulator omnes labores, & zrumas noctis in excolenda terra, cui Deus suum mandationem jaculatus est. Noe, inquit Scriptura, erat vir optimus, iustus, & perfectus in omni vita, Deo vero acceptus adest, ut in gratiam illius humanum genus nequaquam omnino fuerit delectum; qua in re Sanctis hic Patriarcha magnum habet cum Melia similitudinem. Quis enim Iesu Christi puer, fanfion, perfectior, aeterni Patris sui imperiis obedientior? quis unquam maiorem habuit acculum apud illum? & quis negare potest ex temporis articulo, quo maxime Deus exarferat in nos iracundia, ipsum nobis suu pacem, & reconciliationem, perfectius etiam, quam Noe? quod autem pertinet al Arca, quae in universalis diluvio servavit Nature humanae reliquias, deditus Mundo prorsus novum principium; prætermitto applicationem, que illius fit, ab aliis quidem ad Sandam humanitatem Salvatoris, ab aliis ad Crucem, & ad Ecclesiam ab aliis: semper ratione habita Jesu Christi, qui res deinceps auctoritate, & uocis dispositio tantum habuit cum Sacra Scriptura, & obedientia Fili Dei ad aeterni Patris imperium similitudinem; ut ex omnium Sanctorum Patrum sententia, una haec de causa tantum, Sanctus hic Patriarcha primus obtinere locum debet inter Salvatoris figuram.

Antequam ad tertiam Mundi etatem gradum faciamus, ut ibi inueniamus magnos Vivos, qui fuerint figura Hominis Dei, opera pretium arbitror, semel admonere: Figitur, imaginem, exemplum, non potest unquam habere divini hujus Prototypi perfectionem; quoniam quidquid finitum est, quoniammodum nulla esse potest proprie finitum cum infinito; ideoque, ubi summi Viri cum Iesu Christo comparantur, semper dicendum est cum discipulo: qui de Calo uenit, & super omnes est. Nequaquam, nunquam uisus est, neque videbatur unquam homo, qui accedat ad Jesum, vel qui cum Iesu Christo comparandus, qui de Calo uenit, super omnes est. Hic Homo Deus, qui de Calo descendit, futurus Prototypus omnium hominum, in hanc superat quidquid in Mondo fuit unquam magnum, atque perfectum. Verum est, uisus est, uisus est, ut perfectorum imagines fieri personis pulchrioribus, sed perfectissima qualiter Iesu Christi exemplaria, toto Calo sunt infra ipsum Iesum Christum; & magnus illis defertur honor, si dicimus, eas levibus esse admittentes, & deformantes illius, qui norma est omnis perfectionis; & qui in seipso colligit omnia gratia, & natura privilegia; cum illis, qui præ ceteris melius cum representantur, non ostenderint in seipso, vel uita sua, nisi peculialem aliquam virtutem, in qua superfluo sibi similes enierunt; immo alterius multum interest discrimen inter virtutem Noe, & illam, quae in hoc Deo-Homine refutat; nam fidelitas Noe, patientia Job, pietas Melchisedech, generositas Abraham, obedientia Iacob, constanteria Jacob, puritas Joseph, bonitas Moyis, virtus Ioseph, robur Sanctorum, lenitas David, sapientia Salomonis, zelus Elie, & omnes virtutes Vitorum illudrum veteris Testamenti, nihil fere sunt, ubi cum Iesu Christi virtutibus comparantur; si enim imago, & hominis figura habere non potest vitam, virtutem, actionem autographi; quanto minus imago, aut figura Hominis-Dei infinitas illius perfectiones poterit exequare?

Abraham Una ex præstioribus figuris Hominis-Dei, quam mundus magis proclivis est ad credendam in eo Melia fuit una ex divinitatibus figuris Salvatoris.

Ita in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi proponeret, ferendis futuri Redemptoris linearum & Arcanorum. Hic fuit Noe, cui scriptura eos imperit honoris titulos, qui sati ostendunt virtutem illius nequaquam sufficiunt, sibi, scilicet, & nouam figuram.

Non in figura nostra, sed in figura Patrem, & expectatio figuram vi. C. sibi pro

& prædictit Messis hujus Divinitatem. 4. Quidquid dictum est, & prædictum de hoc Liberatore, de hoc Legislatore, de hoc desiderato ab omnibus gentibus, perle certe inventur verificatum, & adimplatum in Iesu Christo: igitur ille est hic Mætis promissus, prædictus, desideratus, atque tot figuris designatus. Ad hac Iudaica Religio, ipsa quae erat figura Christiana Religionis, ad hanc manu ducebatur, & sicut umbras non est a corpore separata, Christiana Religio, primum, & ab origine erat in veteri, & deinceps illius evoluta fuit. Sed utraque hæc Religio aequaliter concurredit ad probandum Iesu Christi Divinitatem; sunt utraque in hoc præcipuo Capite conjunctæ; nova loquitur, non secus aetas, & inventus ubique Iesu Christus esse Homo, & Deus; ergo divinitas ejus expressa est in lege utraque, quasi Sol cum radis solariis, quia: *Christus est finis legis ita salutem omni credentibus.*

PARAGRAPHUS IV.

Loci, & Sententia Sanctorum Patrum applicabiles, alii quidem Divinitati, alii vero magnalibus Iesu Christi.

*F*orma Dei accepte formam servi; uterque Deus propter accipientem Deum, uterque autem Homo, propter acceptum Hominem; neque enim illa suscepione alterum eorum, in alterum excedit, aequaliter mutatis est; divinitas quippe in creaturam non communata est, ut desiderata divinitas; nec creatura divinitatem, ut desiderata esse creatura. S. Augustinus de Trinitate. cap. 7.

Vita Christi rosa disciplina merum fuit. Idem de vera Religione.

Christus humiliatus, misericordia, non impotencia fecit. Idem in Psalm. 96.

Christus, propter se querendus, non propter aliud. Idem in Psalm. 118.

Christus de Patre natus sine Matre, & de Matre natus sine Patri. Idem tract. 8. in Joann.

Christus quod non habet, insipidum est. Idem ibidem tract. 9.

Christus in corde habens parum est, nisi ore confitearis. Idem in Psalm. 118.

Christus Sapientissimum utram genses fatentur. Idem de consensu Evangel. cap. 7.

Christus etiam exteri Prophetae predixerunt. Idem in Epistola ad Romanos.

Humanitas Christi non est mutata in divinitatem, nec e conversa. Idem in Epistola ad Romanos.

Verbum Caro factum est, non mutato in carnem; assumptum enim humanitatem, non amittit divinitatem; iraque idem Deus, & idem Homo, in natura aequalis Patri, in natura hominis factus est mortalitas in nobis, pro nobis, de nobis, manens, quod erat, sapientius quod non erat, ut liberaret, quod fecerat. Idem de actis cum Felice.

Sicut in homine quilibet, prater unum illum, qui singulariter suscepit anima, & corpus una persona est; ita in Christo Verbum, & Homo una persona est. Idem Epistola 102. ad Eudionem.

Nullatenus dubites, unum filium, ague ipsum esse Deum verum, qui cum Patri Deo, Spirituque Sancto Deo, fecit omnia tempora, & in Monte Sinai legem dedit, & ipsum Deum Verbum Carnem factum, qui veniens plenitudine temporis, factus est ex Muliere, quam fecit, factus est sub lege, quam dedit. Idem, vel incertus auctor de fide ad Petrum.

Vita eterna morte assumptum, Vita eterna morte voluit, sed de tuo, non de suo; accepit te, ubi morte pro te; ab hominibus enim assumptum Carnem, sed non more hominum; nam Patrem habens in Celo, Marem elegit in terra, & illuc natum sine Matre, & hic sine Patri. Idem tract. 26. in Joann.

Divinitas Verbi aequalis Patri, facta est participi mortalitatis nostra, non de suo, sed de nostro; ut & nos efficeremus participes divinitatis ejus, non de nostro, sed de ipsis. Idem lib. de vera Innocentia.

Quod Propheta præviderunt, & prædixerunt, hoc Apostoli videntur, & predicaverunt, qui erat, factus est. Quid erat? quid factus est? Verbum erat, Caro factus est; susceptus humanum, non amittit Divinitatem. Factus humilis, manus subiicit. Idem lib. de quinque heret.

Quidam reddi sibi ratione flagrant, quomodo Deus homini permixtus sit, ut una fiera persona Christi, cum hoc semel operatur fieri, quasi ipsi rationem reddant de re, que quosidem; quomodo miscetur Anima Corpori, ut una pars persona be mistis. Idem ferm. 58. de verbis Domini.

Non iam desperamus est, participation Verbi posse hominem fieri filios Dei, per participationem Carnis, & illius est Filius Hominis. Idem de grat. novi Testam.

Ego sum Via, Veritas, & Vita, tamquam dicas: qua vis tre? Ego sum Via, qua vis ire? Ego sum Veritas, ubi vis permanere? ego sum Vita. Idem supra Matth.

Christus legis fons est. Ambrosius in Psalm. 118.

Christus est Caput bonorum; ille autem Corpus ejus. Gregor. 4. Moral.

Christus, postquam per Prophetas locutus est, tandem proprio locutus est. Idem 24. Moral.

Christus non est alter in humanitate, alter in divinitate. Idem 48. Moral.

Corpus Christi dicitur dominus, & templum Del. Idem 23. Moral.

Christus ante mortem gloriam fugit, post mortem cognosci volunt. Idem in lib. 1. Reg.

Christus omnia nobis est. Sanctus Ambrosius lib. de Virg. lib. 3.

Christi vultus, facies est.

Christi gloria inimicorum impugnazione crevit. Chrysostom. in Epiph. ad Hebr.

Nomen Christi exprimit unitatem personæ in duabus naturis; exprimit etiam dignitatem reglam, & Sacramentum, & gratia plenitudinem, proper multos prærogavimus. Joann. Damasc. in Matth. cap. 16.

Dicere Iesum omni felib[us] est salubris. S. Bernardus in Epiphilis.

Christus factus est nobis Sapientia in predicatione, iustitia in peccatorum remissione, Sanctificatione in conversatione, Redemptio in passione. Bernardus sermone 22. in Cant.

Christus humanitatem suam ab Ecclesia subterfugit, ut dare locum fidei. Idem ferm. 75. in Cant.

Christus tuus mihi datus, tuus in meo usus expensus est. Idem ferm. 3. de Circumcis. ferm. 3.

Christus, & Dominus nomina dignitatis sunt. Idem Homil. 2. in Joann.

In Christo Perfetta consideranda mæstas, dignitatis magnitudo, caritatis latitudo, humana natura exaltatio. Idem ferm. 3. de adventu Dom.

Quidquid est, quidquid potes, debes Creare, redimere, vanci. Idem de verbis. Apost.

Pugnabo Filium Dei repuges Iesum quisquis est illo homo, qui quis nec terribus comminationibus, nec atrocibus promissionibus, nec praepotis obtemperat, nec consilis adquiescit. Idem in ferm.

In Christo Perfetta consideranda mæstas, dignitatis magnitudo, caritatis latitudo, humana natura exaltatio. Idem ferm. 3. de adventu Dom.

Quidquid est, quidquid potes, debes Creare, redimere, vanci. Idem de verbis. Apost.

Pugnabo Filium Dei repuges Iesum quisquis est illo homo, qui quis nec terribus comminationibus, nec atrocibus promissionibus, nec praepotis obtemperat, nec consilis adquiescit. Idem in ferm.

In Christo labora in acquisitione virtutum, qui eas alibi, quam in Christo quaris. Idem fermone 22. in Cantica.

PARAGRAPHUS V.

Quid ex Theologia depromi posse in hoc argumento.

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-

Hoc in loco bellum non gerimus cum Atheneis, qui re-</